



สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก
2. เพื่อศึกษาความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยคของนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก
3. เพื่อศึกษาความเข้าใจการใช้ปริบทของนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบท กับความสามารถในการอ่านเอาความ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีการศึกษา 2522 ทุกคน ในวิทยาลัยครูส่วนกลาง 5 แห่ง จำนวน 179 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ แบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 2 ฉบับ ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามวัดความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน จำนวน 25 ข้อ

การใช้ตัวนำอนุประโยค จำนวน 25 ข้อ และการใช้ปริบทจำนวน 25 ข้อ ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเอาความจำนวน 6 บทอ่าน และคำถาม 60 ข้อ แบบสอบทั้ง 2 ฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 10 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบฉบับที่ 1 เท่ากับ .8798 ค่าความเที่ยงของแบบสอบฉบับที่ 2 เท่ากับ .7897 นำผลที่ได้จากการทดสอบกับประชากรที่เลือกไว้มาวิเคราะห์ค่าสถิติต่าง ๆ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม Stepwise Multiple Regression ของ SPSS

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า

1. นักศึกษาที่เป็นประชากรทำคะแนนความเข้าใจการใช้ปริบท และตัวนำอนุประโยคได้มากกว่า คะแนนความสามารถ ในการอ่านเอาความ และความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
2. คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยค และความเข้าใจการใช้ปริบท ต่างมีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยค และความเข้าใจการใช้ปริบท ต่างมีความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
4. คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน คะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยค และคะแนนความเข้าใจการใช้ปริบทรวมกัน มีความสัมพันธ์

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความ

5. คะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยค และคะแนนความเข้าใจการใช้ปริบทรวมกันสามารถเป็นกลุ่มตัวทำนายคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความได้ โดยเฉพาะคะแนนความเข้าใจการใช้ปริบทเป็นตัวทำนายได้ดีที่สุด

แสดงให้เห็นว่าผลการวิจัยตรงกับสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยนี้อาจกล่าวได้ว่า

1. นักศึกษาที่เป็นประชากรมีความเข้าใจการใช้ปริบทและตัวนำอนุประโยคมากกว่าความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสำคัญของการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยมีน้อยกว่าในภาษาอังกฤษ อันเนื่องมาจากความแตกต่างของการเขียนภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ในภาษาไทยคำต่าง ๆ จะเขียนเรียงติดต่อกันไปและจะใช้การเว้นวรรคแทนการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ แต่ในภาษาอังกฤษการเขียนคำต่าง ๆ มิได้เขียนเรียงติดต่อกัน คำแต่ละคำจะเขียนแยกจากกัน และมีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือข้อความ ผลจากความแตกต่างนี้ทำให้เกิดการแทรกแซงของภาษาแม่ ดังที่ พี เกอร์เรย์ (P. Gurrey)¹ ได้กล่าวไว้ว่า "เนื่องจากภาษาแม่ได้ฝังรากอย่างแน่นแฟ้นในฐานะที่เป็นภาษาแรกของผู้เรียน ดังนั้นจึงเลียงไม่ได้ที่ภาษาแม่จะเป็นเสมือนกำแพงกั้นพฤติกรรมทั้งหลายของผู้เรียนที่มีต่อภาษาใหม่" นอกจากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าในการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่นักเรียนไทยนั้นไม่ได้มีการเน้นประโยชน์ของเครื่องหมายวรรคตอนต่อ

¹ P. Gurrey, Teaching English as a Foreign Language.

(London: Longmans, 1966), p. 3.

การอ่านมากเท่าที่ควร จึงทำให้นักศึกษาละเลยไม่สนใจการใช้เครื่องมือวรรณคดี
มากเท่ากับเรื่องการใช้ปริบทและการใช้ตัวนำอุปประโยค จึงมีผลให้นักศึกษาทำคะแนน
แบบสอบถามเข้าใจการใช้เครื่องมือวรรณคดีน้อยกว่าแบบสอบถามเข้าใจการใช้
ปริบทและแบบสอบถามเข้าใจการใช้ตัวนำอุปประโยคดังที่กล่าวมาแล้ว และผลการวิจัย
ข้อนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของกองกาญจน์ นิธิพงศ์¹ ที่ว่า นักศึกษามีข้อบกพร่อง
เรื่องการใช้เครื่องมือวรรณคดีถึงร้อยละ 74

2. โดยทั่วไป นักศึกษาทำคะแนนแบบทดสอบฉบับที่หนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย
แบบสอบถามความเข้าใจการใช้เครื่องมือวรรณคดี ตัวนำอุปประโยค และปริบท
ได้สูงกว่าคะแนนแบบทดสอบฉบับที่สองซึ่งวัดความสามารถในการอ่านเอาความ ผลจาก
การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีความรู้ความสามารถทางด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
มากกว่าความสามารถในการอ่าน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
ในประเทศไทยยังเน้นด้านโครงสร้างของภาษาและศัพท์ มากกว่าการเน้นถึง
การนำความรู้ทางภาษาไปใช้เพื่อการสื่อความหมายอย่างแท้จริง ดังที่ พรณีณี สาคริก
(Panninee Sagarik)² กล่าวไว้ว่า การสอนส่วนใหญ่มีแนวโน้มไปในทางการสอน
"เกี่ยวกับภาษา" โดยเน้นการจำแนกแยกแยะส่วนประกอบต่าง ๆ ของภาษามากกว่า
ที่จะเน้นในเรื่องหน้าที่การสื่อความหมายของภาษา นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษา

¹ กองกาญจน์ นิธิพงศ์, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2516).

² Panninee Sagarik, "English for Academic Purposes in
Thailand - An Overview Presented at the National EAP Conference,"
Pasaa 9 (May, 1979) : 9-10.

อังกฤษในประเทศไทยในระยะที่ผ่านมา ส่วนใหญ่มักใช้วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล หรือวิธีการสอนแบบเกา (Grammar and Translation or Traditional Approach) และการสอนแบบโครงสร้าง (Structural Approach) ซึ่งเน้นเฉพาะความรู้ทางด้านไวยากรณ์เป็นสำคัญ การเรียนการสอนด้วยวิธีนี้มีผลทำให้ผู้เรียนมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ แต่ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนก็ไม่สามารถนำเอาความรู้นั้นไปใช้ในการอ่านได้อย่างจริงจัง ดังที่ ดี เอ วิลกินส์ (D. A. Wilkins)¹ กล่าวไว้ว่า แม้ผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีไวยากรณ์นี้จะมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์เป็นอย่างดีก็ไม่แน่ว่าจะสามารถนำเอาความรู้นั้นไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างจริงจัง เพราะประโยคเดียวกันอาจมีความหมายไม่เหมือนกันได้ นอกจากนี้การที่วิธีการสอนดังกล่าวนี้เน้นการนำประโยคที่มีโครงสร้างเดียวกันมาให้ผู้เรียนฝึกก็ยัง ไม่เหมาะสม เพราะในชีวิตจริงนั้น ผู้เรียนจะพบเฉพาะประโยคที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกัน แต่มีความหมายคล้าย ๆ กันมากกว่าประโยคที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์เหมือนกัน แต่ความหมายต่างกัน อีกประการหนึ่งจากลักษณะของการเรียนการสอนโดยวิธีไวยากรณ์นั้น เกณฑ์การเลือกบทอ่าน (passage) สำหรับสอนทักษะการอ่านนั้นมีไคมุ่งหวังที่จะฝึกทักษะการอ่านอย่างจริงจัง แต่เลือกบทอ่านเพื่อจุดมุ่งหมายในการสอนไวยากรณ์เป็นสำคัญ ดังที่ เฮจ จี วิคโควสัน (H. G. Widdowson)² กล่าวไว้ว่า โดยปกติการอ่านตามวิธีสอนนี้เป็นเพียงเครื่องมือสำหรับสอนการใช้ภาษาหรือไวยากรณ์ ดังนั้น

¹ D. A. Wilkins, "A Communicative Approach to Syllabus Construction," in The Context of Foreign - Language Learning, eds. A. J. Van Essen and J. P. Menting (Assen: Van Grum & Comp. B.V., 1975), p. 174.

² H. G. Widdowson, Teaching Language as Communication. (London: Oxford University Press, 1978), p. 78.

จึงเป็นไปได้ว่าคะแนนการอ่านเอาความของนักศึกษาที่เป็นประชากรในการวิจัยนี้จะต่ำกว่าคะแนนด้านโครงสร้างและศัพท์

3. การที่คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบท ต่างก็มีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความในเชิงบวก ที่ระดับ .001 ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผลการวิจัยตรงกับสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ และขณะเดียวกันผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับความคิดของ เดวิด อี เอสเกย์ (David E. Eskey)¹ ซึ่งกล่าวว่า ศัพท์และโครงสร้างของประโยคเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อความสามารถในการอ่านในระดับสูง

4. การที่ความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบท ต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในเชิงบวกที่ระดับ .001 ย่อมแสดงให้เห็นว่า นอกจากตัวแปรทั้งสามประการมีผลต่อความสามารถในการอ่านแล้ว ตัวแปรดังกล่าวนี้ ยังมีผลซึ่งกันและกันอีกด้วย กล่าวคือ เมื่อนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจตัวแปรหนึ่ง เป็นอย่างดีก็จะมีรู้ความเข้าใจอีกตัวแปรหนึ่งเป็นอย่างดีด้วย ดังที่จะแยกกล่าว เป็นคู่ ๆ ดังต่อไปนี้

4.1 เครื่องหมายวรรคตอนกับปริบท การที่ความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความเข้าใจการใช้ปริบทนั้น อาจเนื่องมาจากเหตุที่การใช้ปริบทหลายชนิดของอาศัยการใช้เครื่องหมายวรรคตอนช่วย ดังเช่นที่ ลี ซี เคห์ตัน (Lee C. Deighton)² กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อผู้เขียนจะให้ปริบท

¹ David E. Eskey, "Teaching Advanced Reading : The Structural Problem," in The Art of TESOL : Part Two (Washington D.C.: English Teaching Forum, 1975), p. 211.

² Lee C. Deighton, Vocabulary Development : Level 6 (New York: The Macmillan Company, 1964), pp. 26-27.

แบบย้ำความ (restatement) ผู้เขียนมักจะใช้เครื่องหมาย comma, parenthesis และ dash เพื่อแยกบริบทนี้ออกจากคำหรือข้อความที่ต้องการย้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้เขียนต้องการให้คำสัญญาแก่การใช้บริบทนี้ก็มักจะใช้เครื่องหมาย comma นำหน้า และ/หรือตามหลังคำสัญญาต่อไปนี้ เช่น or, in other words และ that is

4.2 เครื่องหมายวรรคตอนกับตัวนำอนุประโยค เหตุที่ความรู้ความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความรู้ความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยค ก็อาจเนื่องมาจากเหตุที่ในการเขียนอนุประโยคบางชนิดนั้นจำเป็นต้องใช้เครื่องหมายวรรคตอนอยู่แล้ว ดังเช่นที่ แอนน์ วี มาร์ติน และคณะ (Anne V. Martin et al.)¹ ได้กล่าวไว้ว่าในการเขียนอนุประโยคนำหน้าขยประโยค และการเขียนอนุประโยคที่ขยายนามหรือสรรพนาม (non-restrictive clause) นั้น จำเป็นต้องใช้เครื่องหมาย comma ช่วยแยกอนุประโยคเหล่านี้ให้ผู้อ่านเห็นอย่างชัดเจน

4.3 อนุประโยคกับบริบท จากผลการวิจัยที่ปรากฏว่า คะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยคและคะแนนความเข้าใจการใช้บริบทมีความสัมพันธ์กันสูงกว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอีก 2 คู่ ดังที่กล่าวมาแล้ว คือ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .7057 และจากการพิจารณาตัวแปรที่สามารถเป็นตัวทำนายผลก็ยังปรากฏในทำนองเดียวกันว่าตัวแปรคู่นี้สามารถใช้เป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านได้เป็นอย่างดี การที่ผลของการวิจัยเป็นเช่นนี้ย่อมจะแสดงว่า ตัวนำอนุประโยคอาจเป็นคำสัญญาที่ดีในอันที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถตีความของประโยคได้อย่าง

¹ Anne V. Martin et al., Guide to Language and Study Skills for College Students of English as a Second Language. (New Jersey: Prentice-Hall, 1971), pp. 78-79.

ถูกต้องและชัดเจน จนสามารถเลือกความหมายที่เหมาะสมกับบริบทของประโยคได้ และในทางกลับกันหากผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจเรื่องบริบทเป็นอย่างดีก็ก็จะสามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้อย่างชัดเจน จนกระทั่งสามารถวิเคราะห์ประโยคออกมาเป็นส่วน ๆ ได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะการวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับอนุประโยค ผลการวิจัยข้อนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ โรเบิร์ต บี รุดเดล (Robert B. Ruddell)¹ ซึ่งกล่าวว่า ความเข้าใจโครงสร้างของประโยคจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถตีความของสิ่งที่อ่านได้ง่ายและสะดวกขึ้น และจะยิ่งผลให้ผู้อ่านสามารถอ่านเอาความได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย

5. การที่คะแนนความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน คะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยค และคะแนนความเข้าใจการใช้บริบทร่วมกัน มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาความ และการที่คะแนนความเข้าใจการใช้ตัวนำอนุประโยคกับคะแนนความเข้าใจการใช้บริบทร่วมกันสามารถเป็นกลุ่มตัวทำนายคะแนนความสามารถในการอ่านได้ ย่อมแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ในการอ่านเอาความนั้นผู้อ่านจะต้องมีความรู้ความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และบริบทเป็นอย่างดี จึงจะสามารถอ่านได้ดี และผู้อ่านอาจสามารถทำนายความสามารถในการอ่านเอาความโดยอาศัยคะแนนจากแบบสอบวัดความเข้าใจการใช้บริบทหรือการใช้ตัวนำอนุประโยคอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างร่วมกัน

¹ Robert B. Ruddell, "Language Acquisition and Reading Process," in Reading : From Process to Practice, eds. L. John Chappman and Pam Czerniewska (London: Routledge & Kegan Paul in Association with the Open University Press, 1978), p. 155.

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์และการอภิปรายถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบท กับความสามารถในการอ่านเอาความ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

1.1 ในการสอนอ่าน ผู้สอนควรสอนวิธีการนำเอาความรู้ในเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบทมาช่วยในการอ่าน เพราะความรู้ความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการอ่านเอาความ

1.2 ในการสอนอ่าน ผู้สอนควรจะเน้นทั้งค่านรูปแบบของเครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบท ตลอดจนการนำไปใช้ โดยเน้นหนักในเรื่องประโยคจากการรูรูปแบบเพื่อเป็นเครื่องมือในการอ่าน เช่น สอนให้ผู้เรียนฝึกหัดใช้ประโยคจากเครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยค และปริบทในขณะที่อ่าน มีข้อเสนอเพียงเพื่อให้ผู้เรียนทราบ "เกี่ยวกับ" สิ่งเหล่านั้นเท่านั้น

1.3 ผู้สอนควรเลือกบทอ่านที่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างถูกต้อง บทอ่านที่มีการใช้ตัวนำอนุประโยคเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ เช่น เพื่อบอกเวลา บอกเหตุผล หรือเพื่อขยายความของคำต่าง ๆ และบทอ่านที่ผู้อ่านจะต้องตีความหมายของคำหรือวลีโดยอาศัยปริบทเป็นเครื่องช่วย บทอ่านประเภทนี้อาจคัดลอกมาจากหนังสือตำรา นิตยสาร หนังสือพิมพ์ และเอกสารต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เขียนตำรา

2.1 ควรเน้นให้ผู้เรียนเห็นว่า การอ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ดังนั้น เนื้อหาในตำราการอ่านจึงควรมีเป้าหมายให้ผู้อ่านพยายามหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่ความเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เขียน

2.2 ควรเน้นเทคนิคการนำความรู้เรื่องเครื่องหมายวรรคตอน คำนำอนุประโยค และปริบท มาช่วยในการอ่าน โดยชี้ให้เห็นประโยชน์และวิธีการอาศัยความรู้ในเรื่องเหล่านี้มาช่วยในการอ่าน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน

3.1 ควรเน้นความสำคัญของการสอนเรื่องเครื่องหมายวรรคตอน คำนำอนุประโยค และปริบท และบรรจุเนื้อหาเหล่านี้ไว้ในประมวลการสอนภาษาอังกฤษ

3.2 ควรมีการจัดอบรมสัมมนาระยะสั้น ๆ เกี่ยวกับการสอนอ่าน เพื่อช่วยให้ผู้สอนอ่านทราบอย่างแน่ชัดว่าการสอนอ่านเอาความคืออะไร และจะสามารถนำเอาความรู้ทางด้านโครงสร้างทางภาษามาช่วยในการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้อย่างไร เช่น อบรมให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของเครื่องหมายวรรคตอน คำนำอนุประโยค และปริบทกับความสามารถในการอ่านเอาความ

4. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

4.1 ควรมีการวิจัยในเรื่องเดียวกันนี้กับนิสิตหรือนักศึกษากลุ่มอื่น ๆ เพื่อนำผลการวิจัยไปประกอบการพิจารณาในการจัดโปรแกรมการสอนอ่านให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

4.2 ควรมีการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้โครงสร้างทางภาษาหน่วยอื่น ๆ กับความสามารถในการอ่านเอาความ เช่น ความเข้าใจการใช้บุพบทกับความสามารถในการอ่านเอาความ ความเข้าใจการใช้คำนำแสดงความสัมพันธ์ระหว่างข้อความตั้งแต่ระดับอนุประโยคขึ้นไป (discourse markers) กับความสามารถในการอ่านเอาความ